

Иван Вазов
Под нашето небе

Поет роден съм аз, поет съм същ.
Душа на песни извор е могъщ
във радост, скръб, при росните цветя
на май, в фъртуните на януари,
всегда доволно е да диша тя
въздухът на България.

На моя дух свободен и крилат
за песни родина е целий свят
но странна сила сеца, колчем той
вис някой зърне на Балкана стария,
когато тласнува летежа свой
в небето на България

Сърце ми знай да тупа и копней
над всяка скръб и звукове да лей,
и всяка струна в него закънти,
щом някой външен стон удари я;
но то най страстно чувствава, тупти
с сърцето на България.

На мойта Муза ликът вдъхновен
навред дружи ме, скръбен ил засмен
тя песни сладки тихо ми шепти.
Но пламък нови, творчески, разгаря я,
до нея колчем екне, долети
вик някой на България.

КРАЙ

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4505>]